

DEFÉTISMUS A ANTIMILITARISMUS

**JEDINÁ MOŽNÁ TŘÍDNÍ
ODPOVĚĎ NA VÁLKU NA
UKRAJINĚ**

*Představujeme zde překlad textu „Defétismus a antimilitarismus: Jediná možná třídní odpověď na válku na Ukrajině“, který napsala skupina „Centro di documentazione contro la guerra“ a který byl původně zveřejněn v červnu 2023 v italštině na jejich webových stránkách:
<https://centrodidocumentazionecontrolaquerra.noblogs.org/files/2023/06/Disfattismo-e-antimilitarismo.pdf>*

Tento text považujeme za jedno z nejjasnějších vyjádření revolučního defétismu v současném protiválečném hnutí. Chtěli bychom zvláště zdůraznit několik velmi silných bodů, které soudruzi v tomto textu rozvíjejí:

- Důraz na nutnost organizovat praktické akce na „domácí frontě“ „našeho vlastního“ tábora, jako například blokování dodávek vojenského materiálu na frontu.*
- Trvání na nekompromisním postoji proti oběma stranám interimperialistické války na Ukrajině a obraně třetího tábora revolučního defétismu i proti pacifistickým výzvám sociálně-demokratických sil.*
- Zdůrazňování faktu, že „válka na Ukrajině“ není jen jednou z mnoha válek, ale má ústřední místo ve formující se globální vojenské konfrontaci mezi dvěma znepřátelenými bloky. Druhým takovým místem se zřejmě stává v současnosti probíhající válka na Blízkém východě, jejímž středobodem je nelítostné vyvražďování proletářů v „Gaze“.*

Třídní Válka ★ Prosinec 2023

V souvislosti s probíhající válkou na pláních Ukrajiny si rozhodně musíme bez váhání a sofistického rozdělování zvolit svou stranu: proti ruskému imperialismu, proti imperialismu USA/Evropy/NATO, proti ukrajinskému kapitalismu. S ukrajinskými a ruskými proletáři proti perspektivě interkapitalistické světové války zahájené válkou „v zastoupení“ na Ukrajině, proti barbarství války, která už probíhá.

PROTI RUSKÉMU IMPERIALISMU

Rusko nese „hlavní odpovědnost“ za vypuknutí války, když se v určitém okamžiku „konfrontace-konkurence“ s USA/Evropou – a na ukrajinském území, přinejmenším od roku 2014 po Majdanu, společně s místním prozápadním sektorem buržoazie – rozhodlo přímo přejít k válečným operacím.

Rusko nejen od 24. února 2022 hraje roli reakce proti vlastnímu i mezinárodnímu proletariátu, především v oblasti bývalého Sovětského svazu a ve Střední Asii. Stačí připomenout represivní zásah jeho armády proti bojujícímu proletariátu v Kazachstánu na počátku roku 2022.

Rusko je skrz naskrz kapitalistická země a imperialistická velmoc ovládaná „pravicovými“ silami úzce spojenými s ultrazpátečnickým pravoslavným úřadem patriarchy v Moskvě a stojí na straně toho nejhoršího z mezinárodní reakce konkurující a stojící proti západnímu bloku v čele s USA.¹ Politické a vojenské vedení této opozice vůči západnímu „bloku“ je strukturálně reakční a antiproletářské, bez jakýchkoli stop „objektivního antiimperialismu“.²

¹ „Nostalgikům“, zapomnětlivcům a hledačům nepravděpodobného „objektivního“ antiimperialismu kliky Putin & spol. připomeňme, že v Rusku dochází k velmi těžkému kapitalistickému vykořisťování námezdní práce, k neustálému zbídačování v kontrastu se závratným růstem bohatství velmi malé části obyvatelstva. V zemi chybí sebemenší pravidla politické a odborové kapacity proletariátu jednat, policejní represe proti utlačovaným jsou normou každodenního života. Ruská vládnoucí třída, státní aparát a politické organizace Putina a spol. jsou prostoupeny postoji a náladami „velkoruských šovinistů“, jak se jim říkávalo, které do dnešních dnů přenesla desetiletí stalinismu a chruščevismu. Takzvaná „komunistická“ strana Ruska, která je v současnosti druhou největší stranou v Dumě po Putinově Jednotném Rusku, rovněž podporuje reakční válku na Ukrajině a vyzývá k pronásledování odpůrců této války. Aby toho nebylo málo, Rusové společně s USA podporují turecké vojenské útoky na Kurdy v Rojavě a Asadovy a Erdoganovy bezohledné represe vůči Kurdům a syrským uprchlíkům hromadícím se ve stanových táborech na hranicích mezi oběma zeměmi.

² Neměli bychom zapomínat, že ruský kapitalismus až doposud ve velkém obchodoval se západními kapitalismy, a že část jeho buržoazie v tom navzdory sankcím stále pokračuje tím, že se podílí na nadměrných ziscích generovaných jednak futures [spekulace na budoucí vývoj ceny na burze, pozn. překladatele], jednak sankčními opatřeními na energetické komodity (jejichž cena rostla již před válkou na Ukrajině).

Jedinou funkcí ruského proletariátu je být v této válce „potravou pro děla“. A zde musíme podpořit jeho pokusy o defetismus a rozchod se svým vlastním imperialismem, jeho snahu postavit se probíhajícímu konfliktu.

PROTI IMPERIALISTICKÉMU BLOKU USA/EVROPA/NATO

USA, s různou mírou rozdílných zájmů i různí západní spojenci (v první řadě Evropané), kteří stojí za nimi, a NATO se prezentují jako zastánci svobody a demokracie hájící právo Ukrajiny na existenci, čemuž napomáhají i kroky Putina, který je nyní prezentován v roli „nepřítele číslo jedna“.³

Ve skutečnosti se „USA a jejich přátelé“ již dlouho zabývají hlubokým ekonomickým, politickým a vojenským pronikáním na tento „zadní dvorek“ zaniklého sovětského státního kapitalismu, kterým byla východní Evropa.⁴ Rozšiřování sféry vlivu NATO, které ruský kapitalismus vždy pociťoval jako „obklíčování“, a na které již reagoval i vojensky intervencemi v Gruzii (2008) a na Krymu (2014), podporou proruských separatistů v Donbasu (2014), obnovenou vojenskou přítomností v „horkých“ oblastech, jako je Sýrie, Libye a Sahel, a také narušením západního monopolu na prodej zbraní mezi spojenci NATO umístěním vlastních raket S-400 v Turecku,⁵ se postupně stávalo stále dusivějším a hrozivějším.

³ Jde o „remake“ filmu, který jsme již viděli při dvou válečných výpravách do Iráku (1990-1991 a 2003-2011), při agresi proti Srbsku (1999), při válce, dvacetileté okupaci a opuštění Afghánistánu (2001-2021), při neúspěšné vojenské výpravě „Restore Hope“ v Somálsku (2003), při svržení Kaddáfího v Libyi (2011), při... věčně „tragikomedii“ ne vždy „v produkci“ OSN, která je každopádně už dávno zredukována na fórum pro krytí svých vlastních nekalých činů „hodných hochů“ (!!), kteří rozdávají bomby nalevo i napravo a hlásají dobrou zprávu o osvobození od momentálního nepřítele, kterého je třeba využít nebo odkopnout podle toho, jak se to hodí. Poučení si z toho mimochodem vzalo i Rusko, které se od USA „a jejich přátel“ naučilo nenazývat války jejich vlastním jménem, ale používat oxymorony jako „humanitární válka“, takže ruskou invazi okamžitě pokřtilo „neutrálním“ názvem, jako např.: „speciální vojenská operace“.

⁴ Členství v NATO podle data: 1949 Belgie, Dánsko, Francie, Island, Itálie, Kanada, Lucembursko, Nizozemsko, Norsko, Portugalsko, Velká Británie, USA; 1952 Řecko, Turecko; 1955 Německo; 1982 Španělsko; 1999 Česko, Maďarsko, Polsko; 2004 Bulharsko, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Rumunsko, Slovensko, Slovinsko; 2009 Albánie, Chorvatsko; 2017 Černá Hora; 2020 Severní Makedonie; 2022 Švédsko a Finsko požádaly o členství (podpisem dohody s Tureckem o předání Kurdů, které přijaly jako uprchlíky: Trilaterální memorandum, 28. 6. 2022, https://www.nato.int/cps/en/natohq/news_197251.htm); čeká se na přistoupení Gruzie a samozřejmě Ukrajiny.

⁵ USA za tento nákup „sankcionovaly“ Turecko tím, že ho vyloučily z již plánovaných dodávek stíhaček F35. Roberto Bongiorno, Turecko kupuje ruské rakety, odvetné opatření USA: zastavení dodávek F-35, *Il Sole 24 Ore*, 3-4-2019, <https://www.ilssole24ore.com/art/la-turchia-compra-missili-russi-ritorsione-usa-alt-forniture-f-35--ABaX1HkB> [v italštině].

Politika „obkličování“ Ruska ze strany USA, Evropy a NATO⁶ a ruské reakce na ni jsou obě reakční, jedna není „tvrdší“ než druhá, je třeba se postavit proti oběma a začít u „našeho“ italského imperialismu.

PROTI UKRAJINSKÉMU KAPITALISMU

Role „napadeného“ a/nebo „útočníka“ sama o sobě neumožňuje definovat třídní povahu politiky daného státu. Ukáže nám ji až jeho výrobní způsob, jeho politika a jeho rozhodnutí.

Zelenského režim je radikálně antiproletářský. Stejně jako jeho předchůdci, ať už protiruští nebo proruští, chrání zájmy místní buržoazie, podporuje pronikání západních financí a průmyslu do země a přispívá k většímu vykořisťování ukrajinského proletariátu. Proletariát stále více chudne a je nucen ve velkém počtu emigrovat. Jeho ženská složka, aby jako pečovatelky, nedostatečně placené a na černo pracující vynahradyly destrukci sociálního systému na Západě, jeho mužská složka, aby dodávala levnou pracovní sílu na evropské stavby.

Tím, že se Ukrajina postavila na stranu západního bloku a požádala o vstup do EU a NATO, skončila sevřená mezi dvěma mlýnskými kameny. Ukrajinský proletariát, všichni Ukrajinci, byli zataženi do války „v zastoupení“. Umírají na frontách nebo při bombardování nikoli za svobodu Ukrajiny, ale za střet ekonomických a politických zájmů obou bloků.

A nejen to. Zelenského režim se souhlasem západních vlád využívá válku k maximálnímu potlačení svobod a pracovně-politických práv pracujících, ke stíhání opozice ve „zrychlených“ procesech (pod záminkou „spolčení se“ s ruským nepřítelem)⁷.

Od počátku války se Zelenskij zbavil všech „naivních“ forem sebeorganizace odporu proti ruskému okupantovi, roztrhal je na kusy a včlenil do řad státních vojenských sil, rozptýlil odpůrce a stoupence „odporu proti ruskému imperialismu“ do různých oddílů a bojových front.

Ukrajinský proletariát nemá z účasti v této válce nic.

⁶ Kterou nelze plně pochopit v její konkrétní dynamice, pokud nevezmeme v úvahu i protichůdné prvky, jako je neúplné přistoupení Německa a Francie, jakož i prodloužení „konfrontace-konkurence“ v globálním měřítku, kterou zahájila Bidenova administrativa proti Číně.

⁷ Zprávy v italštině čas od času na: Telegramu <https://t.me/matrioskainfo>; nebo Scaglione Fulvio, Světla a stíny vůdce Zelenského, v Limes č. 10/2022 „Celý jiný svět“.

Musíme zde podpořit jejich, nyní nepochybně omezené, pokusy o defétismus a dezerci, o odmítnutí podřízenosti Svaté Jednotě s cílem vyhnat okupanta.

PROTI VYHLÍDCE NA GLOBÁLNÍ INTER-KAPITALISTICKOU VÁLKU OTEVŘENOU PROSTŘEDNICTVÍM „ZÁSTUPNÉ“ VÁLKY NA UKRAJINĚ

Válka na Ukrajině není politicky a geograficky ohraničeným konfliktem. Naopak, je produktem „nového světového nepořádku“ a znamená otevření možnosti, že současná všeobecná krize kapitalismu bude mít jako svůj epilog globální mezikapitalistický konflikt, třetí světovou válku.

Mezikapitalistická rovnováha je již dlouho vystavena působení odstředivé síly vyvolané průběhem všeobecné krize, která nyní nenávratně podkopává starý řád zrozený na Jaltské konferenci v roce 1945, který se opíral o USA jakožto centrum celé světové ekonomiky a vůdčí hospodářskou, politickou a vojenskou mocnost.

Přímý konkurent, nový uchazeč o trůn nepřítel lidstva č. 1 disponující politickou, hospodářskou a vojenskou silou, jako dříve USA, se teprve objeví. Ale od Evropy přes Afriku až po nejzazší Východ je prvenství USA stále častěji pocíťováno s nelibostí a je stále více zpochybňováno. „Multipolarita“ je současnou formou, kterou se projevuje reakční mezikapitalistický boj.

Katastrofálním ústupem z Afghánistánu byl nastolen konec dominance USA, dominance, které se nechtějí pokojně vzdát, a rozbití dosavadního systému rovnováhy již nelze napravit. Válka na Ukrajině je prvním konkrétním projevem tohoto procesu.⁸

PROCES SMĚŘUJÍCÍ KE GLOBÁLNÍ VÁLCE

Proces, který má tedy své akcelerace a protitrendy a jehož „hodinu H“ rozhodně ještě nejsme schopni určit, ale jehož projevy je třeba pochopit.

Pokud tak někdo nechce učinit, pokud chce tvrdit, že na Ukrajině probíhá „jedna z mnoha válek“, stačí přijmout pohádku o tom, že NATO a samotná Itálie se na probíhající válce na Ukrajině nepodílejí, že dodávky zbraní

⁸ Na téma „nový světový nepořádek“ a cesta ke třetí světové válce: setkání se Sandrem Moiséem 11. 5. 2022, Došlo k odpočítávání další světové války? [audio v italštině] a Rok po začátku konfliktu na Ukrajině otevíráme diskusi, abychom se zamysleli nad tím, jak válka postupuje v „novém světovém nepořádku“; setkání dne 3.3.2023 se Sandrem Moiséem a Viscontem Grisim (válka na Ukrajině), [audio v italštině].

všeho druhu a v množství, jaké za posledních padesát let nemá obdoby, nejsou účastí na válce, že vysílat bezpilotní letouny ze Sigonelly [základna italského letectva na Sicílii, pozn. překladatele] do Černého moře neznamená spolupráci na válce. Vždyť pokud tuto pohádku přijmeme, pak můžeme také tvrdit, že ruská invaze na Ukrajinu je jen „speciální vojenskou operace“ proti fašismu a nacismu, a že válka nikdy neopustí hranice ukrajinských rovin.

Dnes nevíme, jak kolik času nám zbývá do začátku Třetí světové války, ale nemůžeme věřit, že k ní nedojde na základě tvrzení, že válečná výroba je mnohem nižší než za druhé světové války (což je pravdivý fakt). Vypuknutí války ale nenastane v okamžiku dosažení absolutního množství válečného materiálu x, nebo procenta y válečné výroby na celkové výrobě.

Tím méně můžeme doufat, že tento proces bude zablokovan ekonomickými zájmy, že nadnárodní korporace zabrání sklouznutí ke konečnému globálnímu konfliktu, aby nepřišly o své zisky, že čelíme jen malému divadelnímu představení, za jehož nitky tahá válečný průmysl, a že ten může spirálu směřující ke globální válce libovolně přerušit.

Nelze také zapomenout, že NATO ve své „Strategické koncepci 2022“ označilo Rusko a Čínu za dvě nepřátelské země, které je třeba porazit, a zejména v případě druhé jmenované opakovalo témata volebního programu „demokrata“ Bidena. Válka s Ruskem probíhá na Ukrajině, možnou válku s Čínou předznamenává otázka Tchaj-wanu vytažená z klobouku po více než padesáti letech hibernace.⁹

Mezitím se již nyní síly NATO na východní frontě zčtyřnásobily na 40 000 vojáků, síly rychlé reakce byly navýšeny ze 40 000 na 300 000 a vojenská přítomnost USA v Evropě se zvýšila z 80 000 na 100 000 vojáků.¹⁰

Jsou tací, kteří tvrdí, že jde jen o vulgární propagandu, my si naopak myslíme, že to tvoří páteční linii, na níž se formuje perspektiva globální války, a že válka na Ukrajině je jejím prvním článkem. Tím spíše může být jediným možným postojem vůči probíhající válce pouze defétismus. V opačném případě, ať už chtěně či nechtěně, člověk buď stojí stranou,

⁹ NATO 2022: Strategický Koncept

https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2022/6/pdf/290622-strategic-concept.pdf

¹⁰ ISPI, Rok války na Ukrajině: 12 grafů k pochopení toho, jak se změnil svět, 20-2-2023,

<https://www.ispionline.it/it/publicazione/un-anno-di-guerra-in-ucraina-12-grafici-per-capire-come-e-cambiato-il-mondo-116428> [v italštině].

nebo na straně jedné z válečných front, čímž pomáhá posilovat předpoklady pro šikování proletariátu pro budoucí světovou válku.

JADERNÉ NEBEZPEČÍ A VÁLKA NA UKRAJINĚ

V současné válce se objevuje stále více „znamení“, že nelze vyloučit, aby válečné barbarství vedené kapitalismem sklouzlo i k jaderné válce. Aby to mnozí popřeli, kvůli hrůze, která je vlastní věci samé, lpí na myšlence, že mezinárodní buržoazie by nebyla ochotna podstoupit riziko likvidace lidského druhu, jaderného holocaustu. To znamená, zůstaneme-li u hlavních držitelů atomových zařízení, že bychom měli věřit Bidenovi, Putinovi, Sunakovi, Macronovi, Netanjahuovi nebo dokonce Si Ťin-pchingovi či Modimu?

Ale už samotná strategie jaderného odstrašování NATO je koncipována jako možná varianta odpovědi, kterou protivník musí vnímat jako silnou, ale jejíž skutečný rozsah nesmí být schopen pochopit. Obsahuje v sobě prvek náhody, implicitní neurčitost hranice, za kterou nelze zajít, která není pevně daná, ale je proměnlivá, ponechaná na situaci. K tomu je třeba dodat, že „strategickou koncepcí 2010“ NATO odstranilo monopol USA na jadernou reakci a zahrnulo do aktérů i některé další země aliance, včetně Itálie, které vlastní atomové zbraně a odpalovací zařízení. Tento výlučný monopol tedy již neexistuje.

Z Ruska a USA stále častěji slyšíme, že jaderné nebezpečí je vyvoláváno jako možný důsledek eskalace odvetných opatření v souvislosti s válkou na Ukrajině. Velká část tohoto tvrzení nepochybně může být propaganda, ale od doby první západní invaze do Iráku (1990) je použití taktických jaderných raket, které by měly umožnit udržet jadernou sílu na „přijatelné“ úrovni (sic! pro koho?), stále častěji „schvalováno“ a prezentováno jako možnost.¹¹

Dnes nevíme, zda a kdy budou jaderná zařízení použita, ale víme, že by mohla být! Kapitalismus poprvé v dějinách dosáhl technické možnosti zničit celou planetu jadernou válkou a klade ultimátum nejen proletariátu,

¹¹ Pouze jako příklad: Royer Jean-Marc, Vers l'emploi de l'arme nucléaire en Europe ? Carnets de Guerre #4, Lundi Matin, 3-10-2022, <https://lundi.am/Vers-l-emploi-de-l-arme-nucleaire-en-Europe> [ve francouzštině]; Fabio Mini, Evropa ve válce, PaperFirst, 2023; Mazzeo Antonio, Dnes začíná na evropském nebi letecké cvičení NATO v jaderné válce, Foreign Pages, 17-10-2022, <https://pagineesteri.it/2022/10/17/primopiano/da-oggi-nei-cieli-europei-esercitazioni-aeree-della-nato-di-guerra-nucleare/> [v italštině]; Mussetti Mirko, Proč se ruská raketa stala ukrajinskou, Limes, č. 12, prosinec 2022.

ale celému lidstvu: přežití lidského druhu je úzce spjato s likvidací kapitalismu jako (a)sociálního systému. Další argument pro defétismus proti veškeré válečné politice, kterou je třeba vést společně s ukrajinskými a ruskými proletáři proti barbarství přítomnosti.

PŘIVYKÁNÍ VÁLCE

Vzhledem k výše uvedeným předpokladům je třeba přiznat, že více než rok po začátku války na Ukrajině nedošlo v Itálii, ale ani v dalších zemích amerického bloku, Evropy, NATO, dokonce ani v takových, jako je Francie, kde probíhá více sociálních konfliktů než v Itálii, k rozvoji masové mobilizace proti válce, natož k vybudování stabilního, trvalého a aktivního hnutí.

Celkovou odborářskou a politickou zaostalost proletariátu nemůžeme vysvětlit jedinou příčinou, ale zůstaneme-li v konkrétní oblasti války, můžeme říci, že ji lze částečně přičíst dlouhému procesu „přivykání“ válce jako takové, k němuž byly masy v západních zemích „vycvičeny“ prostřednictvím téměř třicetiletého vedení „permanentní války“ na periferiích, která začala invazí do Iráku a Afghánistánu.

Válka vždycky žila jako „vzdálená“, jako jakási večerní videohra, kterou posloucháme mimoděk při večeři, naprosto znečitlivělí k materialitě fyzického ničení a smrti, hrůze, která je vlastní barbarství války, k operacím „naši“ armády. Malý počet západních obětí, absence každodenního mediálního rituálu rakví zabalených do národní vlajky, které by se vracely z války, to vše přispívalo k „věrohodnosti“ klamu, že... válka není a že se jí italský imperialismus neúčastní, zatímco se italské ozbrojené síly angažují na desítkách bojišť, počínaje Kosovem, Bosnou, Irákem, Libanonem atd.

Také jazyk byl ohýbán pro potřeby režimní propagandy, se záplavou oxymóronů a definic, často vymyšlených vládci z institucionální „levice“, jako je bývalý britský premiér Tony Blair nebo druhdy francouzský ministr (levice i pravice) Bernard Kouchner. Máme na mysli definice jako je „humanitární válka“, „mírová mise“, „policejní operace proti terorismu“..., jejichž cílem bylo, aby slovo „válka“ zmizelo, a to za pohotovové pomoci všech médií, která jednomyslně hlásají tuto verzi, aniž by na ně buržoazie musela aplikovat metodu biče a cukru.

Válka se tak nechává „zmizet“ a zdá se, že probíhajícího konfliktu na Ukrajině si dnes už téměř nikdo nevšimá, zatímco všichni pokračují

v obvyklém transu každodenního života, kterému udávají rytmus práce, studium, dovolená, a obrací hlavu na druhou stranu.

VÁLKA NA UKRAJINĚ NENÍ JEN JEDNOU Z „MNOHA“ VÁLEK

I v táboře toho, čemu se dříve říkalo „mimoparlamentní levice“, a v okruhu řadových odborářů zakořenil návyk, že se počínaje 24. únorem 2022 všichni hlásí proti válce a přibývá iniciativ, ale je to jedna z mnoha věcí, kvůli kterým se „musí“ mobilizovat, je to „válka jako každá jiná“. Skutečně vidíme konference, koalice atd. zabývající se mnoha otázkami kapitalistického militarismu: od role ENI po vojenskou službu, od válečného průmyslu po přítomnost armády ve školách a tak dále, ale bez toho, aby se postavily na jednu stranu a preventivně zasáhly do války na Ukrajině, aniž by tyto otázky neustále spojovaly s probíhajícím konfliktem.

Jsme tu svědky „kuriózního“ paradoxu, Itálie je fakticky ve válce (poskytuje zbraně, výcvik a základny pro aktivity spojené s válečnými operacemi), ale antimilitaristická intervence se zaměřuje na jiné otázky, možná dokonce volá po vystoupení Itálie z NATO..., zatímco my jsme v konfliktu zapojeni společně s NATO.¹²

Vezměme si jen jeden příklad, abychom se pokusili vyjádřit, že 1. května 2023 (neříkáme 2022!), rok po zahájení války a účasti Itálie v ní, měl být alespoň na národní úrovni stanoven termín koordinace proti konfliktu na Ukrajině (zbožné přání!). Místo toho na politické a odborové úrovni realizoval každý svou vlastní iniciativu zvlášť.

Samozřejmě, že všichni na konec svých komuniké umístili odsouzení války, ale byla to jen „rituální“ záležitost, protože unaveně pokračují v obvyklé práci a jako mantru opakují stále stejné věci, tvrzení a hesla, která se proti militarismu omílají už léta, jako by ukrajinský konflikt nepředstavoval zlom v narušení rovnováhy mezi státy a ve vývoji všeobecné krize kapitalismu a oni se nemuseli vyrovnávat s novostí situace, s procesem směřujícím ke globální válce, který se tu otevřel.

Tento modus operandi vedl také k tomu, že se nepodařilo zajistit solidaritu a podporu (nepochybně menšinovým) ruským, běloruským a ukrajinským silám, které se postavily proti válce. Až na výjimky byla i pouhá popularizace existence fenoménů opozice vůči válce, jakkoli

¹² To všechno jsou samozřejmě otázky, které je třeba řešit i dnes a neměly by být odsouvány stranou, ale lze je podřadit pouze válce, která tu je, i když se to nezdá.

pacifistických a z hlediska třídního boje „nedůsledných“, většinou monopolem režimních médií, která však informovala jen o některých událostech v Rusku. Je třeba připomenout, že „demokratická“ Evropa neposkytuje politický azyl Ukrajincům a Rusům, kteří odmítají bojovat na Ukrajině.¹³

Dobře víme, že politické problémy se neřeší na základě vlastních přání a vůle, ale v této situaci musí být úsilí, politické i organizační, zaměřeno na přeskupení a koordinaci těch, kteří se staví proti válce na Ukrajině, a pokus o stabilizaci trvalé formy odporu proti válce, především proti válečné politice italské vlády (podporované institucionální opozicí). A antimilitarismus založený na třídním boji může být pouze defetistický vůči všem stranám ve válce na Ukrajině.

PROTI INTERVENCIONISMU ITALSKÉHO IMPERIALISMU

Vláda Meloniové se v plné shodě se svým předchůdcem Draghim aktivně podílí na ukrajinském konfliktu, nadále vyčleňuje miliardy eur, posílá zbraně a instruktory a podporuje NATO. Jedním z jejích cílů je také to, aby se italský průmysl a banky podílely jako protagonisté na velkolepé šarvátce o „rekonstrukci Ukrajiny“. Kromě toho Meloniová a její „bratr Itálie“ ministr obrany Crosetto plánují zvýšit vojenské výdaje o další miliardy, aby neztratili půdu pod nohama v závodě ve zbrojení s Francií, Německem a dalšími konkurenčními mocnostmi, a předat zakázky firmám Leonardo, Fincantieri a stovkám průmyslových podniků napojených na národní „vojensko-průmyslový komplex“.

Tato válečná politika je drahá a bude stále dražší. Dopadá na pracující a produkuje chudobu. Povede k „pokládání života za vlast“, logickému vyústění vládního hesla: Bůh, Rodina, Vlast! Stále více komplikuje vedení italských „mírových misí“ – tím, že je mění v mise válečné – v nejnebezpečnějších oblastech evropsko-středomořské scény (Bosna,

¹³ Alessandra Fabbretti, Z odvolání ruských odpůrců: „EU dává azyl těm, kdo říkají válce, ne“, Dire, 14.12.2022. <https://www.dire.it/14-12-2022/848939-dagli-obiettori-russi-lappello-lue-dia-lasilo-a-chi-dice-no-alla-guerra/> [v italštině]. „Na Ukrajině je asi 5 000 mladých Ukrajinců, kteří se prohlásili za odpírače vojenské služby a chtěli by vykonávat civilní službu jako alternativu ke službě ve zbraní, ale platné stanné právo jim to zakazuje. Někteří z nich již čelí trestnímu řízení. Podle nevládní organizace Un Ponte per je 971 lidí obviněno za to, že se rozhodli nenarukovat a nebojovat na základě článku 336 ukrajinského trestního zákoníku, který upravuje odvody do armády.“ – Protecting Defectors, Atlas Wars, 27.12.2022. Článek přináší také zprávy o ruských a běloruských dezertérech. <https://www.atlanteguerre.it/proteggere-i-disertori/> [v italštině]. Při vši úctě k těm, kteří nasazují své životy, však musíme říci, že ve válčící zemi uplatňovat výhradu svědomí v iluzi, že jí lze vyhovět, znamená naprosté nepochopení mechanismů a cílů kapitalistického militarismu.

Irák, Libanon), které jsou životně důležitými zónami vlivu italského imperialismu a jsou neoddělitelně spjaty s událostmi ukrajinské války.

„ANTIMILITARISMUS“, „INTERNACIONALISMUS“ NEBO ... ÚČAST VE VÁLCE NA UKRAJINĚ?

Jestliže prvním problémem, s nímž se potýkáme, je rozšíření odporu vůči válce tím, že nejprve prolomíme mechanismus zvyku, druhým je „druh“ postojů, které se šíří.

V protiválečných protestech se objevují jak výzvy k míru založené na „humanitárním, morálním“ odmítnutí války, tak postoje, které explicitně volají po míru, ale zároveň v podstatě podporují účast ve válce tím, že schvalují dodávky zbraní na Ukrajinu. Celá evropská a mezinárodní „institucionální“ levice, která, ať už sedí ve vládě nebo v opozici, již dávno v NATO nalezla „zastřešující ochranu“¹⁴, a odborářský svět se nezvratně sjednotil na druhém, de facto proválečném postoji.

Tímto způsobem se ve „jménu míru“ připravuje rozšíření války a proletariát je obkličován logikou války, její nutností, její nevyhnutelností, která ho donutí, aby bránil svobodu a demokracii. Tímto způsobem se obnovuje „frontistická“ tradice, která poslala proletariát na jatka v prvních dvou světových válkách, a přizpůsobuje se „modernosti“, znovu nám tvrdí, že perspektiva sociální emancipace, „komunismu“ je nemyslitelná, neživotaschopná.

Musíme bohužel konstatovat, že řada anarchistických a socialistických sil, zejména ze slovanské oblasti, se nakonec přiklonila k tomuto druhu proválečného přístupu a rozhodla se účastnit války na Ukrajině proti Rusům. K volbě „ozbrojeného odporu“ dospěly buď podporou práva Ukrajiny na obranu a sebeurčení, nebo argumentací, že hlavním nepřítelem, kterého je třeba porazit, je ruský „imperialismus“, jehož porážka na místě by svrhla hlavní reakční sílu. Mnozí z nich se domnívají, že účastí ve válečných operacích získají větší důvěryhodnost mezi ukrajinským obyvatelstvem a šanci hrát roli v poválečném období.

Všichni zastánci těchto tezí, kteří se účastní bojů, tak musí činit začlenění do různých ukrajinských vojenských a logistických sil – dnes neexistuje

¹⁴ Výraz vytvořený v roce 1976 tajemníkem PCI Enricem Berlinguerem v procesu přechodu strany od politické podřízenosti ruskému státnímu kapitalismu k podřízenosti italskému a západnímu liberálnímu kapitalismu.

žádná samostatná vojenská struktura „ozbrojeného odporu“ – a při procházení zpráv zveřejňovaných těmito silami vychází najevo, že jich několik v boji padlo.

Nehodláme se zde zabývat bod po bodu podstatou těchto postojů; zájemci si mohou přečíst velmi zajímavý článek skupiny anarchistů z České republiky „Anarchistický antimilitarismus a mýty o válce na Ukrajině.“¹⁵ Zdůrazňujeme pouze fakt, že tyto postoje přispívají k šikování proletariátu na válečné fronty, zbavují ho možnosti jakéhokoli pokusu o třídní autonomii a do jisté míry tvoří zrcadlový obraz těch, kteří se domnívají, že je třeba podporovat Rusko (sic!), protože by to oslabilo západní imperialismus, zejména americký (sic!). Kdo se s nimi chce seznámit, může některé indicie najít v této poznámce.¹⁶

My se naopak domníváme, že klíčovým politickým úkolem v boji proti válce na Ukrajině je dnes zablokovat dodávky zbraní ze Západu, a tím čelit politice pokračování a rozšiřování války, rostoucímu nebezpečí sklouzávání stále hlouběji do globálního mezikapitalistického konfliktu. Pozor, tento požadavek musí být úzce spojen s defétismem vůči všem válčícím stranám v konfliktu, protože tento požadavek prosazují i síly, které ve válce podporují Rusko, a maskují ho jako rozchod s politikou italské vlády!

Rádi bychom zopakovali, že defétismus není ani abstraktní tvrzení, ani cíl, který by bylo možné vyhlásit pouze uprostřed války, jako tomu bylo konkrétně v Rusku v roce 1917. Defétistickou perspektivu, třídní autonomii proletariátu proti válečným frontám, je třeba ode dneška rekonstruovat, agitovat za ni, vysvětlovat ji, činit ji srozumitelnou. Proletariát, široké masy, byly více než sto let „školeny“ v politice účasti ve válce, frontismu a národní obraně.

Rozbití Svaté válečné jednoty či iluze vojenského, avšak nikoli politického spojení, musí být připraveno předem.

Závěrem bychom chtěli říci, že dnes musíme vyvinout co nejširší úsilí, abychom prosadili třídní odpor proti válce na Ukrajině do centra politického boje, abychom potvrdili proletářský internacionalismus proti

¹⁵ <https://www.autistici.org/tridnivalka/antimilitarismus-anarchisticky-antimilitarismus-a-myty-o-valce-na-ukrajine/>

¹⁶ <https://www.facebook.com/sinistraperlucraina>, <https://t.me/matrioskainfo>, <https://t.me/quisiamainguerra> [v italštině], <https://lundi.am/UKRAINE-ces-anarchistes-s-organisent-face-a-la-guerre> [ve francouzštině].

jakémukoli nacionalismu, abychom vybudovali síť mezinárodních vztahů se všemi protiválečnými silami, zejména ruskými a ukrajinskými, abychom vyburcovali dělníky a mladé lidi ke stávkám, demonstracím a akcím požadujícím okamžité zastavení válečných akcí, abychom donutili Rusko vzdát se invaze, Ukrajinu přestat vést „válku v zastoupení“ a USA, evropský blok a NATO, aby přestaly dodávat zbraně a prodlužovat konflikt, to vše s cílem ukončit masakr ruských a ukrajinských proletářů a mládeže a postavit se proti válečné štvavé politice italského státu.

Je třeba znásobit iniciativy, od konferencí po demonstrace, abychom potvrdili defetistický postoj a pochopili to, jak se v současných událostech otevírá možnost třetí světové války. S horizontem války a katastrofy, která ohrožuje existenci samotného lidského druhu, je třeba spojit i sociální a dělnické boje.

Miláno, 5.6.2023

CENTRUM DOKUMENTACE PROTI VÁLCE

Informace, materiály a analýzy proti barbarství dekadentního kapitalismu, proti západnímu a ruskému státnímu terorismu, proti terorismu tzv. „radikálního islamismu“.

centrodocumentazionecontrolaguerra@inventati.org

<https://centrodidocumentazionecontrolaguerra.noblogs.org/>

